

L'oferta i la demanda

No m'agrada citar-me a mi mateix, entre altres raons perquè no em compto entre els meus escriptors predilectes. Però hi ha casos en què caic en la temptació de fer-ho, com és el cas de l'article que vaig publicar a l'*Avui* del 10-XI-91, on demanava un equitatiu repartiment de judicis en relació amb la sequera que ens havia afligit a les darreries de l'any passat.

La televisió, amb una tenacitat que semblava motivada per altres conignes, ens mostrava insistentment imatges de pantans amb un nivell d'aigua baixíssim, la qual cosa feia presagiar un augment de tarifes per tal de restringir el consum. Però de cop i volta va començar a ploure a núvols plens, i fins i tot es van pro-

duir inundacions greus, com les del País Valencià.

Aleshores jo –i aquí ve quan em cito– vaig escriure que consideraria just que ens anessin informant de l'estat dels embassaments, perquè era lògic de creure que bé es devien haver omplert poc o molt. Però no: es van acabar les desolades panoràmiques dels bassals a mig buidar. Es veu que, d'això, no n'havíem de fer res. Queixant-me'n, i referint-me especialment a l'apujada de tarifes, vaig escriure: "Sembla que aquest argument ja s'aplica, però no ens han parlat més dels pantans. Seria miraculós que quan ploqués caigués una pluja selectiva, o que els embassaments haguessin estat construïts sota uns paraigües monumentals i invisibles."

De tot això encara no fa sis



mesos i ja tornem a parlar de sequera, donant-t'hi una mena de valor institucional que fa pensar en la retòrica d'èpoques passades. Naturalment, es torna a parlar de restriccions, amb les inevitables conseqüències.

Això de la pluja és un tema in crustat a les dites populars més antigues. A part la sàvia sentència que afirma que mai no plou a gust de tothom, hi ha aquella altra que també hi toca de veres: "Sempre plou sobre mullat".

En qüestió de tarifes, és gairebé segur que ens mullarem tant si plou com si no plou, sense necessitat de millorar la qualitat de l'aigua.

Pere Calders